
ODŻEGNAĆ SIĘ (3) *vb pf*

się (3), [się].

Wszystkie samogłoski jasne.

inf odżegnać się (2). \diamond *imp* 2 *sg* odżegnaj się (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI (jeden z niżej notowanych przykładów) – XVIII w.

Zaprzestać, zaniechać, nie chcieć mieć do czynienia z kimś a. czymś; amovere, avertere Cn (3) : Przy tym /Dz/ wiedzieć trzeba, że się słowa PolŃkie náyduią, w których /d/ oŃobno wyrzéc się muŃi, á oŃobno /z/ iáko sá compolitá/ odzów go: odżegnaj się JanNKar E3.

odżegnać się czego (2): A [biała głowa] inaczezy niż ieŃt prawda/ kazdą rzecz chce rozeznáć A Ńnadz by się tego Ńtanu/ by mogło być odżegnać RejJóz C4v; Bo tá [cnota] vmie w poczćiwoŃć káżdego przyŃtroić/ [...] A rzeczy niepoczćiwych vczy się odżegnać. RejWiz 4; [á pokuŃy látwie się odżegnać będziefz mogł: gdy tego nie będziefz się dopuŃzczał/ co widziŃz być złego. PlutBBud Hv].

Formacje współrdzenne cf ŻEGNAĆ.

LWil